

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Ağustos 2013

Sayı: 182

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Düzen sıkıştıkça devlet şiddeti artıyor



Son haftalarda dövizin yükselişini ve liranın değer kaybını durdurmak isteyen hükümet, çareyi faizleri yükseltmekte buldu. Başbakan, bizzat kendi emriyle Merkez Bankası'nı "faiz lobisi"nin başına getirdi. Ancak bu da çözüm olmadı. Sonuçta hem döviz yüksek, hem de faiz. Hükümet çaresiz çünkü olup bitenler, başbakanın söylediği gibi bir komplo değil kapitalist kâr düzeninin işleyişinin sonucu. Ekonomik krize çözüm arayan ABD yöneticileri, enflasyonu daha fazla tırmandırmamak için son birkaç yıldır dünyaya saçtıkları dolarları, geri toplamaya başladı. Para çok daha kârlı hale gelen ABD'ye akıyor. Her ay dışarıdan 5 milyar dolar gelmesine muhtaç olan Türkiye ekonomisinin sözde yöneticileri, belki dönüp bakan olur diye havuç sallamaya çalışıyor. İşte başarılı ekonomi yönetimi!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Belediyelerden sanayi şirketlerine, kişilere kadar o kadar borçlu ve borcunu ödeyemeyen var ki bir yıl önce tüketimi teşvik edenler, şimdi kredi kartına, bankalara düşman oldu. Geçen yıl kredi kartını ödeyemeyenlerin toplam sayısına, bu yıl ilk üç ayda ulaşıldı. Hükümet, bu kişisel dramın getireceği öfke selini ve tüketimi bastırmak için bankaları biraz dürtüyor. Ama fazla değil çünkü bankacılık sistemi dönmezse başka ülkelerde olduğu gibi dibi görmek için birkaç gün yeterli olacak.

Dövizin ve faizin yükselişi, zamları da beraberinde getirdi. Bu durum en çok çalışanları vuruyor. En son yılbaşında zam alanların zammı buhar oldu, asgari ücret zammı da. Kamu işçilerine verilen zam, bütçede belirlenen oranda yani hükümetin hayali planlarına göre idi. Memurlara verilmek istenen de öyle.

Çalışanlar gibi sendikacılar da bunu biliyor ama üyelerine mücadele fırsatı vermeden, masadan kalkıp göstermelik bir protesto basın açıklaması bile yapmadan sanki çok önemli bir şey yapmış gibi sözleşmeyi imzaladılar.

Hükümet gibi sendika bürokratları da işçilerin hak almak için iş bırakmasını, sokağa çıkmasını önlemenin derdinde. Gezi mücadelesinde, daha önce Kürt halkına yapıldığı gibi şiddetle, gazla, tazyikli suyla, daha sonra da gözaltıyla, şimdi de ağır hapis cezası tehdidiyle korkutmaya çalışıyorlar.

Sözde hükümete muhalefet eden medyanın bir kesimi, TÜPRAŞ üzerinden Koç grubuna yapılan baskıyı öne çıkarıyor. Güya başbakan, kendine karşı olan patronlardan intikam alıyormuş. Daha önce Doğan grubuna da benzeri olmuştu. Ne oldu, bir şeyleri mi eksildi? Doğan grubunun patronları hala en zenginler listesinin başlarındalar.

Belki başbakan onlara çok kızgın ama patronlar, başbakana fazla kızgın değiller. Çünkü onun iktidarı döneminde kâr rekorları kırdılar, yeni pazarlara açıldılar. Bankalarından, borsadan vurgunlar yaptılar. Ancak asıl vurgunu, işçinin sırtından yaptılar. Haftalık çalışma saati, kanunları deldi geçti, taşeron yoluyla işçi ücretleri dibe vurdu, son on yıldır "grev" neredeyse yok oldu.

En fazla, üretim faaliyeti yapmadığı halde dünya dolar milyarderi listesine girenlerin sayısındaki patlamaya kızgın olabilirler. Türkiye'den bu listeye giren 100 kişi var ve kişisel servetleri bu kadar büyükken, çoğunun şirketi hiçbir listeye giremeyecek kadar küçük. Bazı patronlar, olsa olsa bu zenginliğe de kendileri konmak istediği için başbakana kızgın olabilir.

Her renkten, her boydan, her görüşten patronlar ve siyasiler, dini imanı olmayan paranın etrafında anlaşmayı çok iyi bilir. Esas anlaşmazlık, patronlar ve hükümet ile her zaman zor bir yaşama baskı ile mahkum edilenler arasında.

Bu baskı, her yerde her hak arama, kendini ifade etmede var. Greve çıkan işçiye, evinde oturan çocuklarının ölmesini istemeyen Ceylanpınarlıya, kısaca iktidardakilere ve iktidarın yaptıklarına en küçük bir itirazı olana. Bu, özellikle zihinlerde bir korku duvarı oluşturup hak istemekten, hak aramaktan vazgeçirmek için yapılıyor. Bütün bu çabalar boşuna, gençlerden başlayarak, sırası gelen herkes korku duvarını aşıyor. Zaten başka yolumuz yok! (01.08.13)

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfında yeşermeye başlayan tepkiler

Son aylarda, özellikle TL'deki değer kaybından sonra sermaye çevrelerinin ve ona hizmet eden hükümetin saldırıları sonucu emekçilerin hem satın alma gücünde yüzde 15-20'ye varan düşüş yaşandı hem de kazanılmış haklara saldırılar büyüdü. İş güvencesi daha da azaltılıp taşeron çalışma sistemi daha da yaygın hale geliyor. İşte bu saldırılar karşısında işçi sınıfı içerisinde yavaş yavaş tepkiler gelişip işçi mücadelelerinde gözle görülür bir büyüme görülüyor.

Bu tepki ve mücadelelerin bir çoğunu, özellikle küçük işyerlerinde olanları, medya kesinlikle yansıtmıyor. İçlerinden bazıları en azından bazı muhalif medya tarafından az da olsa gündeme getiriliyor. Geçtiğimiz temmuz ayında Darphane emekçilerin grevi, ardından İskenderun İSDEMİR ve MMK metal fabrikası grevi ve İzmir'deki belediye taşeron emekçilerin grev kararı ve tepkileri biraz da olsa gündeme geldi. Kısaca da olsa İSDEMİR ve İzmir'deki İZELMAN ve İZENERJİ emekçilerinin mücadelesine aktarmaya çalışacağız.

İSDEMİR mücadelesi:

İskenderun Demir Çelik Fabrikasında 7 ay süren toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası tesislerinde işçiler grev başlattı. Üretimin tamamen durduğu fabrikada, toplu iş sözleşmeleri 5

bin 300 işçiden 4 binini kapsıyor. Grev coşkulu bir şekilde sürüp çevre halkı tarafından da büyük bir desteğe sahip. Grevin esas sebebi ücret zamları, iş güvencesi ve kazanılan haklara karşı yapılan saldırılardır.

İsmet adlı bir işçi 1989 yılındaki grevden söz edip son durumu şu sözlerle özetledi: "O gün (89'da) ücret skalasının çok düşük olduğunu ve işçilerin kayıplarını telafi için greve çıktılar. Sosyal hakları yoktu ve grevle birlikte birçok hak elde ettiler. (...) İşçiler yol kapatma dahil birçok eylem yaptılar. (...) Fabrikadan ciddi baskı görmedik. Halkın greve çıkması çok iyiydi. Sayımız çoktu, 12 bin işçi greve çıktık. Baskı var, iş korkusu var ama her şeye rağmen işçi birleşirse kararlılığı devam ederse her zaman kazanır. (...) 1989 grevinden sonra işçiler ikramiye, kömür yardımı, fabrikanın karından prim ve yüzde 300-400 oranında zam aldı. Bugün de kayıplar var ve iş güvencesi bulunmadığı için bugün de kazanmaktan başka çaremiz yok" dedi. (Evrensel)

İZELMAN ve İZENERJİ emekçilerinin mücadelesi:

İzmir belediyesine bağlı toplu taşımacılık, temizlik ve enerji hizmetleri başta olmak üzere birçok hizmet taşeron İZELMA ve İZENERJİ şirketlerine devredildi. Amaç emekçilerin 1989 bahar eylemlerinde elde ettiği hakları geri almaktır. Böylece hem ücretlerde çok

önemli kayıplar oldu hem de iş güvencesi diye bir şey kaldı. Emekçilerin artan tepkisi karşısında DİSK'e bağlı Genel-İş grev kararı almak zorunda kaldı. Ancak Belediye Başkanlığı ile Genel-İş arasındaki ilişkilerin iyi olduğu ve sendikanın grevde fazla istekli olmadığı sır değil.

Sonuçta İZELMAN işçisi greve hazırlanırken sözleşme, Yüksek Hakem Kurulu (YHK) tarafından bağlandı. İşçiler ise Büyükşehir Belediyesi'ne ve DİSK'e yürüyerek protesto eylemi yaptı. Genel-İş'in şube başkanı ise bu durum karşısında istifa etti. YHK kapsamına girmeyen 4 bin İZENERJİ emekçisi ise 26 Temmuz'da İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde toplanarak greve çıktı.

DİSK ve Genel-İş Başkanı Kani Beko, DİSK Ege Temsilcisi ve Genel-İş 1 no Şube Başkanı Belediye önüne bile gelmedi. İşçiler YHK ile İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından yapılan başvurunun kendilerinde saklandığını ve sendika yöneticilerinin onlara sahip çıkmadığını söylediler. Kendisine emekten yana olduğunu söyleyen DİSK'in sendika bürokratları bunları yapıyorsa diğerlerinin nelere "kadir" olduklarını bir düşünün.

Ama 15-16 Haziran ve 89 Bahar eylemlerini gerçekleştiren işçiler bu engelleri de yeniden aşabilirler. (29.07.2013)

“Elini bedenimden çek!”

TRT’de yayınlanan ‘Ramazan Sevinci’ programında hamile kadınlar için “Böyle karınla sokakta gezilmez. 7 - 8 aydan sonra anne adayı biraz hava almak için beyinin otomobiline biner, biraz dolaşır” diyen sözde “tasavvuf düşünürü, avukat ve gazeteci” İnançer, eleştiriler üzerine sözlerinin çarpıtıldığını söyledi.

Savunması ise daha düşmanca: “... Kanunda bile anne adayına, evinde otursun diye izin veriliyor. Sokakta gezsün diye değil. ‘Ben evlendim, hamile kaldım...’ Tamam iyi ettin de... Bunlar böyle karnını salına salına yürümenin gereği olarak gösterilemez. (...) Muhterem şeyler saygı duyulacak şekilde saklanır.”

Diyanet’in Alo Fetva Hattı, bu zatı aratmayacak cinsten: “Hamile kadının dışarı çıkmaması söz konusu değil. (...) Hamile kadına da tecrit yok. (...) Ancak her kadın dikkat etmeli ama hamile kadın giyimine kuşamına daha çok dikkat etmeli. Göbeğini, sırtını, gösterecek kıyafetler giymemeli.”

Devlet kurumları, kadınlara hakaret etmek, emir vermek için kullanılıyor. Başbakan, kadınlardan “üç çocuk” istiyor, emrindeki

televizyonda, hamilelik, aşağılanıyor. Kadına yönelik artan şiddet ve aşağılamanın sorumlusu hükümettir. Onun dinci gerici siyaseti, erkek egemenliğini besliyor.

Örneğin, bir AKP milletvekili de mecliste uyurken fotoğrafı gazetelerde yayınlandığı için kadın gazetecilere “ben sizin bacak aranızı çekiyor muyum?” diyerek hakaret etmişti.

Bir CHP milletvekili “başbakanın kızına tekme atılsaydı, aynı mı olurdu” diyerek, Gezi’deki palalı saldırganların serbest bırakılmasına tepki göstermişti. Ona “kadın” üzerinden siyaset yaptığı için değil, “başbakanın kızının”, kıymetli bir “hanımefendinin” lafını ettiği için kızdılar, özür dilettiler. Sıradan kadınlara tekme atılmış, palayla saldırılmış mühim değil!

Kadın bedeni üzerinden yapılan dini gerici ve cinsiyetçilik arttığı oranda kadına yönelik şiddet ve kadınların toplumdan dışlanması da hızlanıyor. Bu durum, hükümet ve onun ötesinde düzenin kurum ve olanaklarıyla sürdürülüyor. Bu gerçekten iğrenç. (21.07.13)



Patronların kâr hırsı: Gıda değil, zehir!

Gıda tarım ve Hayvancılık Bakanlığı, yaptığı denetim sonucunda; bal, et, süt ve bunlardan elde edilen gıda ürünleri ve takviye edici ürünlerde taklit ve sahtecilik yapan markaları açıkladı.

Bakanlığın internet sitesindeki açıklamaya göre bal üreten 6, et işletmecisi 3, peynir, yoğurt ve tereyağı üreticisi 20, sağlıklı gıda diye satılan ürün üreticisi 16 firmanın sahtekarlık yaptığı kesinleşti.

Bu firmalar içinde yurt dışından güya sağlıklı gıda getirenleri olduğu gibi ilaç üreticileri de Sofram Gıda, Elit Naturel gibi çok tanınmış olanları da var.

Raporun açıklanmasından sonra medyada, gıdada yapılan sahtekarlığın zararları hakkında haberler yapıldı. Elbette şirketlerin ismi verilmediği gibi şirketlerin sahibi olan patronların, insan sağlığı üzerinden ne kadar vurgun yaptıklarından da söz edilmedi. Etin kilosu, semtine göre 15 ile 40 lira arasında. At ya da eşek eti karıştırıp satıldığında, kazanç oldukça yüksek.

Kimi sözde “uzmanlar” sahtekarlıktan korunmak için markalı ve ambalajlı gıda alınmasını öneriyor. Yoksulların, kredi kartına yüklenip alış veriş ettiği BİM, A101, ŞOK gibi ucuz marketlerde her şey markalı ve ambalajlı zaten. Ve listedeki markaların ürünleri, bu marketlerin raflarında var.

Bazı “uzmanlar” da, dikkatleri sahtekarlardan uzaklaştırmak için denetlenmeyen üreticilerden bahsedip onların daha tehlikeli olduğunu söyledi. Yani tanınmamış, daha ucuza satılan ürünlerin, büyüklere yer açmak için yasaklanmasını öneriyorlar.

Tüm bu sahtekarlık, yoksulluktan besleniyor, patronların insan hayatını hiçe sayan kâr hırsından kaynaklanıyor. Güya denetimle görevli yetkililer, arada bir, o da sadece internette, liste açıklayarak, patronların kâr hırsına fırsat veriyor. Oysa gıda üretiminde çalışanlar, yapılanları çok iyi biliyor; sahtekarlığa son vermenin yolu, işyerlerinin işçiler tarafından denetlenmesidir. (30.07.13)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Sorunlarımız katlanarak büyüyor

Taşınacak makinelerin sökülmesi devam ediyor. Patron o kadar acele ediyor ki iş kazası kaçınılmaz oluyor. Ay içerisinde makine sökümü yaparken kaynak yapan bir işçi düşerek kolunu çatlattı. Olay yerini inceleyen doktor emniyet kemeri takmadığı için işçiyi suçlayarak savunma istedi. Orada bulunanlar işçinin kemerinin olduğunu ve düştükten sonra kendilerinin kemeri çıkarttığını ayrıca kemer takılacak bir yer olmadığını söyleyerek işçiyi savundukları için olayın üstü kapatıldı.

Bu arada Tuzla'ya gidecek 40 işçi servis güzergahlarını görmeleri için karşıya götürüldü. Bu işçilere servis güzergah listeleri verilerek güzergah dışında ev bulmamaları söylendi. Tuzla, Pendik, Sancaktepe, Kartal gibi yerlerin gezdirildiği işçiler kiralardan ve ev fiyatlarından yakınıyorlar. Bu yakınmayı ücretlerindeki artış isteği olarak algılayan patron gidenlere ücret artışı yapılmayacağını tekrar belirtti.

Bütün bunlar olurken Tuzla'da çocuk bezi bölümünde çalışan işçiler makine dairesinde patronun yapmaya çalıştığı gibi kaygan vardiya usulü esnek çalıştırılıyorlar. Bu işçiler Ayazağa'daki işçilerin direnip kazandıklarını duyunca üçlü sabit vardiya çalışmak istediklerini söyleyerek itiraz etmişler. Hatta kısa bir süre de olsa üretimi durdurmayı başarmışlar. Araya sendikacılar girmişler ve Ramazan boyunca işçilerin istekleri karşılanmış.

Sendikacıların anlattıklarına göre o işçilere çalışma sistemi söylenmiş ve onlar da kabul etmiş. Şimdi bunu istememeleri hatta patron onlara daha yüksek ücret öderken abes. Bunu diyen sendikacı, ne acı!

Aynı sendikacılar, patronun 29 Temmuz'dan bayram sonuna kadar fabrikayı tatil etmek istediğini söyledi. Sendikacılar da tatili bayram sonu verin demişler. Böylece herkes tatili daha iyi kullanabilirlermiş. Neyse patron bunu kabul etmemiş ve şimdi bayram tatilimiz 5 Ağustos'ta başlayacak ve bir hafta olacak. Herkes bunu bekliyordu zaten. Fakat sendikacıların anlattığı tepki çekti. İşçiler "senin görevin şu veya bu olsun demek değil olanı bize ileterek bizim kararlarımızı patrona iletmek" dediler. Ayrıca izin isteyen alıp çıkabilir dediler.

Fabrikada kendiliğinden birden bire patlayan mücadeleler oluyor ve yine başladığı gibi birden bire bitiyor. Bir düzen takip etmiyor. Bunu işçiler olarak bir denetim altına almak ve örgütlü hale getirme görevimiz hala önümüzde duruyor. (Bir işçi)

Her ay ramazan olsa

Ramazan ayı bizim için daha rahat. İşimiz azalıyor, erken bitiriyor ve akşam erken çıkabiliyoruz. Ancak ramazan bittiğinde, bizden acısını çıkaracaklar. Çünkü işyerinde az işçiyle çok iş yapmaya devam ediyoruz.

Ramazan boyunca daha çok yemek iadesi geliyor. İadeler, dolaplara konuyor, geliş sırasına göre bize yediriyorlar. Gıda mühendisine durumu anlattık. Aldığımız cevap "müdürle patron yiyor, onlara dokunmuyor, size

mi dokunuyor?" oldu. Bir de işçinin çoğu sesini çıkarmadığı için itiraz ettiğimizden ötürü azarlandık.

Oysa yemekhanede yemeklerin kaç günlük olduğu konuşuluyor. Üstelik gittikleri yerde akşama kadar bekliyor, akşam işyerine geri geliyor, dolaba ancak o zaman konuyor. Bunun gibi tüm sorunlarımızı ancak birlik olunca çözebiliriz ama henüz bunu yapamadık.

İşlerin azlığını fırsat bilen idare, iş güvenliği eğitimi yaptırdı. Eğitimi veren görevli, her gün sabah işe gitmek üzere evden çıkan 200 kişiden 5 kişinin evine dönemediğini söyledi. İş kazasında ölen ve hastaneye düşen, trafik kazalarını da çatışmada ölenleri de geçiyor. Eğitimci, hiç çalışmadaki kurallara uymayan dayatmalardan, geçim derdinin neden olduğu dikkatsizlik ve dalgınlıktan söz etmedi. Ancak iş kazalarının nedenini anlatırken "ne halin varsa göre, canın cehenneme" gibi sözlerle evden çıkan var mı diye sordu. Moral bozukluğunun, üzüntünün kazalara neden olduğunu çok iyi biliyorlar. Esas moralimizi bozan, bozuk yemek, az işçiyle çok iş yapma, ayakta iş yapma gibi işyerindeki çalışma koşulları ve bu zorluğu hiç uymayan düşük ücretler. İş kazalarını bitirmek istiyorlarsa, işçiyi dinleseler yeter. (Bir işçi)

Not: Geçen sayıda bu işyerinin haberinde, "Müdür ben izin deyken ne olmuşsa gezi eylemine katılanlara "koyun sürüsü" demiş" cümlesindeki, "gezi eylemine katılanlara" ifadesi "gezi eylemine katılmayanlara" olacaktı. Yanlışlıktan dolayı özür dileriz.

Siyasetin Gündemi

Çözüm sürecinde bir ileri iki geri

PKK militanlarının büyük bir kısmı Türkiye sınırından çekildi. Hükümetin şimdiye kadar “demokratikleşme” dediği hukuki, siyasi adımları atması, eğitim sistemine yönelik ciddi değişiklikler yapması gerekiyordu.

Ancak AKP herhangi bir adım atmadığı gibi üstü örtük bir şekilde hem tutuklamalara hem de Güneydoğu’da karakol inşasına devam etti hatta birkaç hafta önce bir Kürt, karakol inşasını protesto ederken askerler tarafından öldürülmüştü.

Bu süre içerisinde BDP, hükümete birkaç kanun önerisinde bulundu ve birkaç görüşme yapıldı ancak sonuç çıkmadı. Bugün gelinen noktadaysa hükümet artık hiçbir adım atmaya niyetli olmadığını ortaya koyuyor.

Hükümetin bahanesiyse PYD’nin Türkiye sınırında yer alan Suriye’nin kuzeyinin bir kısmında kontrolü ele geçirmesi. Hükümet kıvırmaya bile gerek duymadan bu şartlar altında hiçbir şey yapmayacağını söylüyor. Çözüm sürecinin başladığı, mektubun okunduğu günden bu yana başbakanı, “yüzyılın sorununu çözen cesur adam” gibi lanse eden medya anında U dönüşü yaptı. Şimdilerde medya, Kürt hareketinin sözünü tutmasının karşısında, hükümeti haklı çıkaracak bahaneler arıyor. Başbakan da onlara bahane olarak Suriye’yi gösteriyor. Medya Suriye’de Kürtlerin bölgeyi ele geçirdiğinden yakında PKK ile birleşerek Türkiye’yi böleceğinden bahsederek hükümeti haklı

çıkartacak dayanaklar oluşturmaya çalışıyor.

AKP’nin iyi geçindiği tek yer Kuzey Irak Kürt Bölgesi. Çünkü orada petrole dayalı bir zenginlik yani para var. Bu bölge inşaat ve petrol sektörü için tam anlamıyla cennet. Yedi yirmi dört devam eden inşaatlar, Uzak Asya’dan ve Afrika’dan gelen neredeyse bedavaya çalışan işçiler Türk patronların iştahını kabartıyor. Kuzey Irak Bölgesi’yle Türk sermayesi arasındaki ticari ilişkinin artması ve Türk sermayesinin küresel ölçekte çok önemli bir konuma sahip olan coğrafyaya yakın olma, enerji kaynaklarında söz sahibi olma arzusu, AKP hükümetini siyasi olarak iki arada bir derede bırakıyor.

Bu nedenle AKP sürekli bir öyle yapıyor bir böyle. Birkaç haftadan bu yana hakkında atıp tuttukları PYD lideri Salih Müslim hemen ardından da Kuzey Irak Bölgesel Kürt Yönetimi Başbakanı Neçirvan Barzani Dış İşleri Bakanlığı’nın özel davetlisi olarak Türkiye’ye geldi, karşılıklı anlaşıldığı yazıldı. Salih Müslim’in “teröristliği” bir günde bitmiş oldu!

Bir tarafta Kürdistan’da iş yapmak isteyen Türk burjuvazisi öte tarafta kendine de pay isteyen Kürt siyasetçiler. AKP bu ikilem karşısında, bir o yana bir bu yana kıvrılıyor. Bunu yapmasının amacıysa bir taraftan her ne kadar anlaşmazlık içine düşseler de Türk burjuvazisinin istekleri için uygun ortamı oluşturmak hem de Kürt siyasetçilere en az payı vermek. Üstelik Ortadoğu’daki siyasi hareketlilik, şu anda Kürt hareketinin elini

güçlendirmiş gibi görünüyor. Bu nedenle de AKP, Kürt siyasetçilere eskiden olduğu gibi istediğini dikte edemiyor.

Öte yandan BDP yönetimi de Türk emekçilerle birlik olmak yerine, binlerce Kürdü öldüren, yüz binlercesini evsiz bırakan Türk burjuvazisinin temsilcisi AKP ile yaptığı pazarlığın dışına çıkmamak için elinden geleni yapıyor. Çözüm sürecinin başında dile getirdikleri, Kürt kitleleri peşlerine taktıkları ana dilde eğitim, ana dilde savunma gibi talepler yerine Öcalan’ın sağlık koşullarından, tecridinden bahsediyorlar. Öcalan’ın durumu iyileştirilmeli ama asıl önemli olan Kürt kitlelerin sırf Kürt olduklarından ötürü yaşadığı ayrımcılık. Sırf sınıfsal konumlarından ötürü yaşadıkları yoksulluk, işsizlik.

Şu bir gerçek ki AKP hükümeti, ne veririm kabul etsinler, başka bir şey istemesinler diyor ama karşılığında her şeyi almak istiyor. AKP’nin bu tavrı sadece Kürt kitlelere ya da Kürt siyasetçilere yönelik de değil. AKP karşısında hak isteyen herkes aynı siyasete maruz kaldı. Öğrenciler, işçiler, Kürt kitleler, kadınlar... Hepsi haklarını talep ettiğinde karşısında devletin polisini, medyadaysa terörist ilan edildiğini gördü.

Bu nedenle AKP’yi ve burjuva zihniyeti taşıyan siyasetleri geriletmenin tek yolu Kürt, Türk ve Arap emekçilerin birlikte, kendi sınıf çıkarları etrafındaki mücadelesinden geçiyor. (26.07.13)

ABD

Detroit kapitalizm tarafından iflasa sürüklendi

Detroit'in yöneticileri, şehrin dört aydan bu yana iflas halinde olduğunu duyurdu. Amerika Birleşik Devletleri'nde altmış kadar yerel topluluk daha önce iflasını açıklamıştı ancak bu kadar önemli bir şehrin iflasını açıklaması bir ilk. Zenginliği biriktiren dev hissedarlar ve finans çevreleri sayesinde kitleler kapitalist krizin çıkmaz sokağına dramatik şekilde sürüklendi.

Detroit, Amerika Birleşik Devletleri'nin en sanayileşmiş şehri aynı zamanda 1950'li yıllarda otomobil sektörünün lideriydi. Ancak süreç içerisinde Detroit'te yaşayan sayısı bir milyon azaldı. Günümüzdeyse Detroit'te yaşayan sayısı 700 binden fazla değil. 1970'lerden başlayarak General Motors, Crysler ve Ford şehirdeki fabrikalarını kapatmaya ve üretimlerini diğer bölgelere, farklı yerlere ya da yine şehir içerisinde başka yerlere taşımaya başladı.

Bu şirketler emlak malları üzerinden kazançlı yatırımlar yaparak, vergi indirimlerinden faydalanarak binlerce işçiye işsizliğe sürükledi. Bugün yetişkinlerinden yarısından fazlası işsiz.

Yaşayan sayısındaki azalmayla ve ekonomik krizin 2008'deki korkunç sonuçlarıyla

ama daha da önemli olarak otomobil üretimi yapan işletmelere yapılan vergi indirimleriyle, işletmelere yapılan para yardımlarıyla birlikte şehrin kasası boşaltıldı ve eski borçları ödeyebilmek için yeni borçlar alınmasıyla birlikte de belediye, bankaların kucağına düştü. Borçlar arttıkça arttı ve bugün 18 milyar dolara ulaştı. Otuz yıldan bu yana,

yalnızca bir kez toplanıyor, su şebekesi ve lağım sistemi acınacak durumda. Müzelerdeki tablolar ve hatta hayvanat bahçelerindeki hayvanlar uygun fiyata satılık!

Detroit'in Kriz mali yöneticisi Kevin Orr, Detroit'in iflasını açıklarken bankalara olan 18 milyarlık borcun her ne olursa olsun ödeneceğini, endişe edilmemesi gerektiğini, her şeyin

geçmişte olduğu gibi devam edeceğini bildirdi. Ancak kitlelerin endişelenmek için birçok sebebi var.

1960'lı yıllarda, Detroit'in yoksul semtlerindeki özellikle siyahilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde daha fazla adalet ve eşitlik hakkı için ayaklanma çıkmıştı. Bu isyan burjuvaziye bir hayli ürkütmüştü ve birçok büyük otomobil grubu, siyahilerin sanayi sektöründeki işlere girişini

engelleyen ırk ayrımına son vermek zorunda kaldı.

İşte tam da bu dönemde, okul yapmak, kamu hizmetlerini devam ettirebilmek ve sosyal programlar için para ayrılmıştı.

Bugün kitlelerin sadece bu şekilde bir müdahalesi bile Detroit'in iflasının, şehrin çalışanlarının ve emeklilerinin derisini yüzmesini, kamu hizmetlerine yönelik yeni saldırıları engelleyebilir. LO (19.08.2013)



krizin faturasını yoksullara ve işçilere ödetmek için gerçek bir sınıf savaşı var. Bankalara olan borcu ödeyebilmek için şehrin kamu hizmetleri feda edildi, belediye çalışanlarının emeklilik fonlarının ve emeklilerin sağlık fonlarının içi boşaltıldı. Eğlence merkezleri, kütüphaneler, belediye istasyonları, yüzlerce okul, birçok otobüs durağı kapatıldı. Bunun dışında kamu alanları yeterince aydınlatılmıyor, çöpler haftada

Bir siyahi gencin katilinin serbest bırakılması

Florida’da Cumartesi (13 Temmuz) akşamı bir siyahi lisesli genç T. Martin’ı öldüren 29 yaşındaki beyaz G. Zimmerman’ın savcı jürisi tarafından serbest bırakılmasına tepki olarak birçok kentte protesto yürüyüşleri yapıldı. Bu adaletsizlik karşısında siyahiler arasında gelişebilecek bir isyandan korkan hükümet yetkilileri, insanları, sakin tutmaya çalıştı.

Cinayetin işlendiği zaman Obama “eğer bir genç oğlum olsa T. Martin’e benzeyecekti” diye bir açıklama yapıp sakin bir şekilde düşünmek gerektiğini çünkü Amerika’nın yasalara bağlı bir ulus olduğunu, bu kararın bir jüri kararı olduğunu da ekledi.

Şimdi ise Adalet Bakanı Zimmerman’nın sivil hakları ihlal etme yani ırkçılık suçlamasıyla yeniden tutuklanıp yargılanabileceğinden söz etti. Çünkü bu adaletsiz yargılama çok büyük tepkiler doğurdu.

Zimmerman 26 Şubat 2012’de kendi kendini mahalle bekçisi ilan edip aklınca hırsızlara karşı arabasıyla devriye yapmaya başladı. Bu arada sokakta yürüyen genç bir siyahi gördü ve onun bir suçlu olduğuna karar verdi. 17 yaşındaki bu delikanlı yiyecek bir şeyler alıp elinde bir soda ile evine doğru gidiyordu. Ama o “suçluydu, suçu da siyahi olup başını örten bir kazak giymekti”.

Bunu gören Zimmerman hemen bu gencin bir suçlu olduğuna kanaat getirip polisi aradı. Polis ise ona cevap olarak arabasının içerisinde beklemesini söyledi. Ama Zimmerman bu “suçluların her zaman cezasız

kaldığına karar verip” arabasından çıkarak silahını çekerek arabasından dışarı çıktı. Ardından T. Martin ile Zimmerman arasında yaşanan olayın görgü tanığı olmadığı için adalet Zimmerman’ın anlattıklarını gerçek olarak kabul etti. Ona göre silahını kendini korumak için kullandı. Ama T.Martin silahsızdı!

Yetkililer olayın ilk başından itibaren hiçbir araştırma yapmadan Zimmerman’ın anlattıklarını delil olarak kabul edip onu tutuklamadılar bile. Ancak ülke genelinde gelişen tepkiler karşısında polis onu 6 hafta sonra tutukladı! Avukatları ise mahkeme süresince “böyle suçsuz birisini nasıl tutuklarsınız” diye protesto etme cüretini bile gösterdi.

Silahsız olup öldürülen T.Martin olmasına rağmen bütün adalet mekanizması Zimmerman’ı savunmak için seferber edildi! Jüri ise 6 beyaz kadından oluşup aralarında bir siyahi bile yoktu. Sorumlu savcı ise jüriye “suçsuzdur” kararını vermeleri için gereken bütün açıklamaları yaptı. Tüm bunlara rağmen Florida valisi “bizim yargı sistemimiz insanların rengine göre karar vermez” iddialarında bulunmak cüretini gösterebildi...

Bu konuyla ilgili ABD’li yoldaşlarımız yayınları “The Spark”ta şunları yazdılar: “18 yaş altındaki her 10 siyahi gençten biri öldürülüyor. Bazıları ırkçılar, polis ve çoğu da diğer siyahi gençler tarafından öldürülüyor. Çünkü onlar çok zor şartlar altında yaşamak zorundalar ve en temel ihtiyaçları bile karşılanmıyor.

İş bulamıyorlar. Yüzde 70’inin lise diploması bile yok ve işsizler. Eğitim olanakları yok çünkü zengin beyaz kentlerinde eğitim için gençlere siyahilere göre 4 kat daha fazla eğitim harcamaları yapıyor.

Üniversitelere giden genç siyahi sayısı cezaevlerindekiinden çok daha azdır. Eğitim almamış gençler için iş bulmak neredeyse olanak dışıdır. Yoksul siyahi gençlerin eğitim alma olanakları da hiç yok denecek kadar azdır. Yoksul sitelerinde yaşayan genç siyahilerin çoğu okuma yazmayı bile öğrenmeden okulu terk ediyor...

Bu zenginler düzeninde amaç daha çok kar etmek olduğu için yoksulluk giderek artıyor ve ırkçılık da bu yoksulluk temellerinde büyüyor...

Bu düzen T.Martin ve ailesine adil bir yargılama sağlayamadığı gibi siyahilere karşı yapılan saldırı ve haksızlıklara son veremez...

Adalet, bir defa daha beyaz için var olduğunu kanıtladı. Adalet Sarayı dışında protesto gösterilerine katılan kitle: “Eğer adalet yoksa, barış da yok!” gibi şiarlar haykırıyordu.

Hükümet yetkililerinin esas korkusu siyahilerin bu adaletsizliklere ve aşağılanmalara karşı isyan edip intikam almalarıdır. LO (19.07.2013)

Başarılı bir genel eylem günü

11 Temmuz günü, Haziran ayında toplu ulaşım zamlarına karşı yapılan eylemlerden sonra sendika konfederasyonları grevler ve yürüyüşler şeklinde bir günlük genel eylem çağrısında bulundular.

Bu çağrıya olumlu yanıt verildi: Milyonlarca emekçi greve katıldı ve bu katılım sadece kamu sektörü ile sınırlı değildi. 80'den fazla otoyol ve büyük yol kapatıldı, Latin Amerika'nın en büyük limanı olan Santos ve Pernambouc eyaletindeki 75 bin emekçinin çalıştığı Suape limanında hayat durdu. Eylemler petrol rafinelerinde, büyük inşaatlarda, Ford ve Volvo gibi otomotiv fabrikalarında da gerçekleşti.

Büyük kentlerde gerçek bir genel grev yaşandı. Örneğin Porto Alegre ve Belo Horizonte gibi kentlerde toplu taşımacılık durdu. Porto Alegre kentinde öğrenciler bir gün öncesinde kent belediye binasını işgal ettiler.

Eylemleri sayesinde toplu taşımanın öğrencilere ve işsizlere ücretsiz olmasını ve toplu taşıma hizmetleri defterlerinin şeffaflaşması için herkese açık denetimi öngören 2 projenin oluşmasını elde etti. Tabi ki bu projelerin onaylanması gerekiyor. Ancak toplu taşımanın herkes için ücretsiz olmasını hedefleyen eylemler devam ediyor.

Bu genel eylem günü, son 20 yıl içerisinde yapılan en büyük kitlesel eylem olup işçi sınıfının yeniden ön plana çıkmasını sağladı. Sendika Konfederasyonlarının istekleri farklı olup fazla iddialı değil.

Örneğin iktidardaki İşçi Partisi'ne bağlı olan CUT konfederasyonu somut istekleri ileri sürmeyip "toplum ile diyalog" gibi muallak laflar söylüyor. Sağcı muhalefete yakınlığı ile bilinen Forca ekonomik değişiklikler ve enflasyona karşı mücadele gibi yuvarlak laflar ediyor. Bu konfederasyonların esas amacı, "biz de varız" demektir. Bu nedenle de 30 Ağustos günü için yeni bir genel eylem çağrısında bulunup, bunun kesinlikle bir genel grev olmayacağına vurgu

Başkan, onu destekleyen ancak bu çarpık seçim sisteminden mali olarak kaynak elde eden partiler tarafından bile azarlandı. Şimdi ise Başkan, sağlık sistemindeki sorunları çözeceğinden söz ediyor ama esas amacı gündemi işgal edip Ocak 2014'de yapılacak başkanlık seçimlerini yeniden kazanmak için itibarını yeniden yükseltmektir.

Gerek İşçi Partisinde gerek ülke genelinde bazı çevreler Lula'nın yeniden başa geçmesi gerekliliğinden söz

ediyor. Eski bir sendikacı olan Lula ülkeyi ekonomik bir refah dönemi olan 2003-2010 yılları arasında yönetmişti. Lula'nın desteği yıpranmadı ve o da bunu kullanmaktan çekinmiyor. Örneğin son yürüyüşlerden söz edip, bunların ülkenin ekonomik başarılarından kaynaklandığını ve gençlerin daha iyi



yaptılar.

Hükümete gelince, iyice sıkışmış durumda. Örneğin kamuoyu yoklamalarında Haziran ayındaki eylemlerden sonra desteği %60'tan %30'a düştü ve Başkan Dilma Rousseff, bunu telafi etmek için seçim sistemi ve partilerin mali kaynaklar konusunda bir reform önerdi.

Daha istikrarlı bir parlamenter sistemden söz edip (Brezilya parlamentosunda 30'ya yakın farklı parti temsilcisi var) bir sürü yolsuzluk nedeniyle itibarını yitirmiş siyaset yaşamına yeniden itibar kazandırmak için daha çok şeffaflık ve dürüstlük gerektiğine vurgu yapıyor. Ama

eğitim almış olmalarından dolayı daha iyi bir yaşam istemelerinin de gayet anlaşılabilir bir şey olduğunu rahatça anlatıyor.

Ülkedeki ekonomik ve toplumsal durum hükümetlerin yeteneklerine veya beceriksizliklerine bağlı değil. Dilma Rousseff toplu taşıma alanındaki Haziran ayı krizine kadar olan sürede Lula kadar desteğe sahipti. Öyle görünüyor ki artık dünya ekonomik krizi Brezilya'yı da vurmaya başladı ve işçi sınıfı bunun bedelini ödemek için harekete geçmeye hazır görünüyor. LO (26.7.2013)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Mısır: Müslüman Kardeşler ve ordu iktidarına karşı ne gibi bir çözüm?

3 Temmuz günü Ordu Genel Kurmayı Mısır'da iktidarı ele alarak baştaki Müslüman Kardeşler temsilcisi olan Başkan Muhammed Mursi'yi iktidardan uzaklaştırdı.

Ordu ayrıca Müslüman Kardeşler sempatanlarının üzerine kasıtlı olarak ateş açarak 50'den fazla insanı öldürerek herhangi bir muhalefete izin vermeyeceğine vurgu yaptı.

Muhammed Mursi'nin iktidara gelmesinden bir yıl sonra onun gitmesini isteyen yürüyüşler 30 Haziran'da zirveye ulaştı. Bu yürüyüşler başta Kahire olmak üzere birçok kentte yapıldı ve milyonları bulan kitleler "Erhal!" (Defol!) şiarını haykırdılar. Daha önceki dönemde ise Mursi'nin gitmesini isteyen ve imza kampanyası tertiplemiş olan Tammarod (İsyan) hareketi 22 milyon imza topladı.

Müslüman Kardeşler partisi ve Özgürlük ve Adalet Partisi, kendini haklı çıkarmak için, harekete geçmiş olan milyonlarca protestocuya ve toplanan imzalara karşı, aciz bir şekilde, başkanın "meşru" olduğunu çünkü 13 milyon oy ve oyların %51.7'sini alarak seçildiğini öne sürdü. Ancak ona oy verenlerin birçoğu artık ona karşıdır. Şubat 2011'de "Ekme, saygı, sosyal adalet" istekleriyle harekete geçen kitleler milyonların katıldığı yürüyüşler gerçekleştirip orduyu,

burjuvaziyi ve onların hükmettiği ABD'yi, Mübarek'i gözden çıkarmalarına zorladı. Ama o zamandan bu yana da kitlelerin istekleri hiç de yerine getirilmedi. Kitleler, 15 ay süren general Tantavi ve Askeri Yüksek Şurası'nın iktidar döneminde



olduğu gibi Selefilere'in Nur Partisi'nin de desteklediği Müslüman Kardeşler'in temsil ettiği Mursi ve suç ortakları döneminde de horlandı.

Mursi diktatörlüğüne tepkil

Hem Mısır burjuvazisi hem de emperyalizm bu toplumsal kriz döneminde her ne kadar demokrasinden söz etse de esas ihtiyaçları güçlü bir iktidarın yeniden oluşması. Bu görev ilk önce Mursi'ye verildi ve o da bir diktatör kılığına girmekten çekinmedi ve bazılarının da korktuğu gibi şeriat temellerine dayanan yeni bir anayasa oluşturmaktan çekinmeyip kısa

zamanda yıpranmaya başladı. Mursi seçildikten hemen sonra yasamaya da el attı. Kasım 2012'de diktatör bir davranışla yasal yetkiler de dahil bütün iktidarı elinde topladı. Ardından da Aralık 2012'de plebisite dönüşen ve sadece seçmenlerin üçte birinin katıldığı bir referandum yaptı. Bu seçimde Mursi, yedi milyon "hayır" oyuna karşılık 10 milyon "evet" oyu aldı. Ancak Kahire bölgesinde seçmenlerin %57'si Mursi'ye karşı çıkıp yeni anayasayı onaylamadı. Bu Anayasada kadınlar, erkeklerin "himayesi" altına giriyordu ve de devlet de "namus koruyucusu" oluyordu!

Mursi iktidarı ve Müslüman Kardeşler, tıpkı ondan önceki iktidar gibi, baskı ve işkence uygulayıp ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte kitlelerin artan öfke ve tepkililerini bastırmaya çalıştı. Tepkiler ve yürüyüşler gittikçe büyüyüp başta Kahire ve İskenderiye olmak üzere, özellikle işçi kentlerine ve son dönemde Mursi'ye yakınlığı ile kentteki gençlere karşı mesafeli duran kırsal bölgelere bile yayılmaya başlamıştı.

Kitlelere karşı ihtar

Generallerin iktidara el koyması onları belirli bir süre iktidardan uzaklaştırmış olan sadece Müslüman Kardeşler'e karşı yapılan bir uyarı değil. Aslında

bu uyarı esas olarak emekçilere ve yoksullara karşıdır.

Askeri darbenin hemen ardından büyük güçler, Fransa namına Hollande ve ABD namına Obama “yasal iktidara saygımız var” gibi yapıp askeri darbeyi açıkça desteklediler. Aslında onlar Mısır ordusunun ne olduğunu gayet iyi biliyorlar, Çünkü bu ordunun başındaki yüksek rütbeliler ABD askeri okullarında yetiştiriliyorlar ve önemli ölçüde bu ordunun mali kaynakları ABD’ye bağlıdır. İşte bu nedenle ABD’yi endişelendiren ordunun tutumu değil çünkü onun denetlemek ve ona istediklerini yaptırabilmek için gerekli imkanları var.

Mısır burjuvazisinin ve onu destekleyen emperyalist güçlerin esas korkuları, Haziran 2012 seçim sonuçları için “ne yapalım, bunlara katlanmalıyız” demeden onlarca milyon kadın ve erkeğin harekete geçip yeter artık “bizi artık aldatamazsın” demeye başlamasıdır. Harekete geçen kitleler, iktidardakilerin tespit ettiği ve istediklerinde değiştirebilecekleri yeni seçimlerin tarihini hiç de beklemediler. Onlar eyleme geçerek, sokaklara dökülerek ve yüksek sesle artık yeter dediler. Açıkça özgürlük, iş ve aş istediklerini haykırdılar.

Mısır ve diğer ülkelerde de bazı çevreler ordunun bir güvence olduğunu ve halkı koruyup onun isteklerinin yerine getirilmesini destekleyeceği masalını anlatıyorlar. Ordunun başındakiler onu “halkın ordusu” diye takdim ediyorlar. Bunun doğru olduğunu ve ordunun ve başındaki genel kurmayın

harekete geçmiş milyonların isteklerini gerçekleştireceklerine inanmak, ileride vahim sonuçlar doğuracak olan yanlış görüşleri yaymaktır.

Mısır’da böyle bir şey görülmedi. Nagib’den Nasır’a ve Mübarek’e kadar askerler ülkenin başına geldi ve her defasında da diktatörlük uygulandı. Tabi ki Mısır ordusu , tabanda,askerliğini yapan yüz binlerce gençten oluşuyor ve bu gençler halkın isteklerinden etkileniyor. Ancak karar mekanizmaları onların ellerinde değil. Kararları alan yüksek rütbelilerdir ve onlar da nesilden nesile halkı hor gören bir bakışla yetiştiriliyor.

Aslında hem ordunun



hem İslamcı yöneticilerin hem de muhalefetteki liberal siyasetçilerin hedefleri ortak: Güçlü ve istikrarlı bir iktidar oluşturup kitlelere kararlarını dayatmaktır.

Devrimci bir çözüm gerekli

Artık kitleler vaatlerle yetinmek istemiyor. İşçi sınıfının öfkesi özellikle Port Said, Kahire taşralarında Mahalle’de açıkça ortaya çıktı.

Mahalle, Delta bölgesinde tekstil fabrilarından oluşan bir kenttir ve burada 2011’den daha güçlü, kitlesel eylemler oldu. Mısır’da milyonlarca kadın ve erkek emekçi, günde 2 dolar ile

geçinmek zorunda ve milyonlarca emekçi sırf ekmek parası için sonu gelmeyen fazla mesailer yapmak zorunda.

Bağımsız sendikalar oluşturmak isteyen gençler, militanlar, çocuklarına yapılan işkenceleri veya infazları protesto eden anneler, Mübarek ve Mursi rejimlerinde aynı uygulamalarla karşı karşıya kaldı. Bütün bu baskı ve sömürüler sonucu krizle birlikte daha da kötüye giden bu düzenden kurtulmak isteyenler için tek yol sömürülenlerin haklarını savunan temellerde yeni bir çıkış yolu bulmaktır.

Bu yeni çıkış yolu ancak işçi sınıfı temellerinde gerçekleşebilir. Eğer işçi sınıfı kendi çıkar temellerinde harekete geçip gerek kendi saflarında gerek kentteki gençler arasında yeteri kadar militanı bir araya getirip bir güç oluştursa, iktidara sıra ile gelip hiçbir temel değişiklipek yapmayanlara, sermayenin kılına bile dokunmayanlara karşı bir seçenek oluşturabilir. Mısır’da son zamanlarda meydanlara dökülen

milyonlarca insan için tek çıkış yolu ancak bu temellerde olabilir.

Gerek Mısır’da gerek diğer başka ülkelerde milyonlara varan kitlelerin isteklerini gerçekleştirebilecek olan çözüm bilinçli militanların işçi sınıfı içindeki deneyimli, özverili güçleriyle birleşip işçi sınıfının çıkarları temellerinde bir güç oluşturabilmektir. İşçi sınıfı sözde kurtarıcılar peşinden gitmeyip gerçek çözüm yolunda ilerleyebilirler.

Bu yaşanan kitlesel hareket içerisinde sözü edilen böyle bir devrimci oluşumun gerçekleşmesi hiç de olanaksız değil. (LO’dan derlenmiştir)

Kitap... Kitap... Kitap...

Paris Komünü

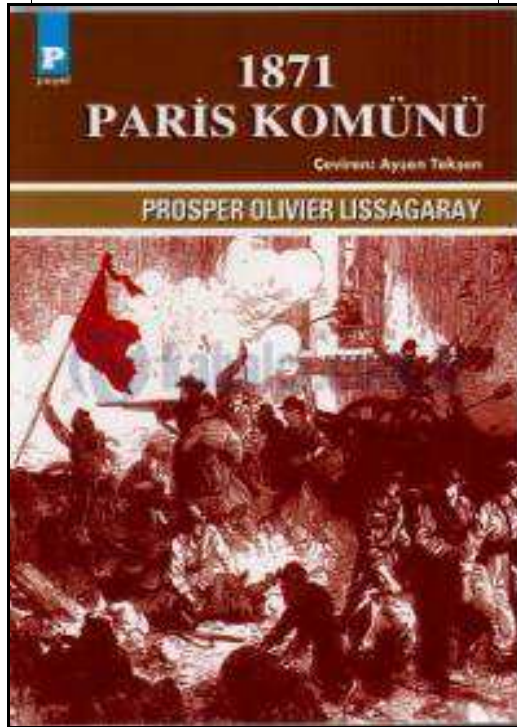
Payel Yayınevi, Lissagaray'ın Paris Komünü'nü yayınlıyor Türkiye'deki okuyuculara sundu. Kitabın girişi için yazılan metin her ne kadar Stalinizm ile Leninizmi birbirine karıştırıp Leninizmi karalasa da Payel yayınları önemli bir referans kitabı Türk devrimcilerle buluşturmuş oldu. Öte yandan kitabın önemli bir eksisi de Fransızca aslından değil İngilizce'den çevrilmiş olmasıdır. Bu da çeviriyle ilgili birkaç dikkatsizlik hatalarını da beraberinde getirmiştir.

Lissagaray, Paris Komünü mücadelesinde fiilen yer alan ve katliamdan hemen önce İngiltere'ye göç ederek hayatını kurtaran bir militandı. Tales'in 1921'de yayınladığı ve Türkçe'de Nas yayınevinin çıkardığı Paris Komünü de önemli ölçüde Lissagaray'ın eserinden yararlanarak yazılmıştı.

Bilindiği gibi maceracı III. Napolyon hükümeti, Almanya'nın birleşmesini engellemek için ona karşı savaş açıp hezimete uğramıştı. Ardından Fransız hükümeti yenilgiyi kabul ederek Bismark ile 8 Ocak 1871'de ateşkes imzaladı. Bu durum kitlelerinin kızgınlığını daha da artırdı ve devrimci süreci hızlandırdı.

Paris Komünü'yle birlikte sınıf mücadelesinin kendisinden yeni bir tip iktidar

ortaya çıktı. Marks'ın yazdığı gibi "işçi sınıfı, devlet aygıtını olduğu gibi ele geçirmekle ve kendi hesabına işletmekle yetinemez" ifadesinde yer alan ilk işçi iktidarı deneyimini gerçekleştiriyordu. Bu, Komün'den çıkarılan ilk, en büyük ve en önemli dersti.



Silahlı kitleleri bir araya getiren Ulusal Muhafızlar, daha şimdiden sürekli ordunun antitezi, karşıtıydı. Komün daha da ileriye giderek düzenli ve sürekli orduyu ortadan kaldırdı.

Bundan böyle Komün'ün bütün görevlileri halk tarafından seçilecek, halk tarafından sürekli bir şekilde denetlenecek ve her an görevinden alınabilecekti. Maaşları işçi ücretlerine eşit olacaktı. Böylece kitleler

toplumun siyasi yaşamını da denetimleri altına almış oluyordu. Adalet ile ilgili işler ücretsiz hale getirildi. Komün sonuç olarak kilisenin manevi ağırlığına da saldırdı. 1905'teki radikal yasalardan çok önce Devlet ve Kilise'nin ayrılmasını ilan etti.

Komün tarafından, 72 günlük varlığı boyunca alınan önlemler, kitlelerin çıkarları tarafından belirlendi. Parisliler kendileri için kurdukları, silahlı işçiler tarafından denetlenen hükümet, sınıf karakterini ifade eden tercihler yaptı ve böylesi metinleri onayladı.

Lenin'in de belirttiği gibi "Komün savaşçıların anıları sadece Fransız işçileri tarafından değil bütün dünya emekçileri tarafından saygı ile anılıyor. Çünkü Komün sadece bazı yerel veya dar ulusal çıkarlar, amaçlar için mücadele etmedi, o, bütün emekçilerin, bütün aşağılananların, küçümsenip onurları kırılanların kurtuluşu için mücadele etti... Paris toplarının gürlemesi, proleteryanın en bilinçsiz tabakalarını bile uykularından uyandırdı ve sosyalist devrimci propagandaya yeni bir hız kazandırdı".

Özcesi Paris Komünü ile ilgili olan bu sözü edilen kitap her devrimcinin ve devrime sempatisi olanların mutlaka okuması gereken bir kitaptır.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.